

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Det unge Blod

Citation: Brandes, Edvard: "Det unge Blod", i Brandes, Edvard: *Det unge Blod*, 1899, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_06-shoot-idm140623153346816/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Det unge Blod

sig — og hans Ansigtstræk blev stive uden Smil og uden Ømhed.

Helt forstod Fru Hellen ham ikke, skønt hun nok begreb, hvilken Form hans Skinsyge tog. Hun gjorde intet Forsøg paa at klare eller formilde Indtrykket. Men hun blev lidt længere sammen med ham end paatænkt og viste sig den Dag paa éngang saa usanseligt tilbageholdende og som en saa elskværdig Veninde, at Andreas en Time efter var ligesaa forelsket og begejstret som før og maaske selv troede Saaret allerede lægt.

Og atter gik nogle Uger, og de kom hinanden nærmere og nærmere, ønskede at være sammen hvert Minut, men skønt hans Hænder brændte efter at tage hende ind til sig, og hun nærede en vild Længsel efter at lægge sin Kind til hans, var der dog ikke vekslet noget Kærtegn dem imellem.

Men saa var det, at Fru Hellen skulde rejse en fem, seks Dage til Jylland for at overvære en Broders Bryllup. Og dels for at trøste Andreas, der var overmaade forknytt over Adskillelsen, dels fordi hun selv trængte til hans Selskab inden nogle Dages Tomhed, gjorde

Fru Hellen sig fri om Aftenen før Afrejsedagen: Klokken halvsvy skulde Andreas vente hende ved Broen fra Havnegade.

Det var en af de første Dage i April og endnu ikke mørkt. Der var allerede Foraar i Luften, og denne var saa tynd og let som Bjærgluft. Andreas syntes næsten, at Luften bar ham, som han gik der frem og tilbage i Børsgade. Og saa blev ved Solnedgang Belysningen saa usikker, at den bragte alle Nerver til at dirre. Man saa' alt — men det antog nye, finere og skønnere Former, baade Huse og Skibe og Taarne, medens stærke Farver stod skarpt mod hinanden ude i Horisonten.

Der gik han, fuld af Forventning: der maatte ske noget denne Foraarsaften, hvor hun havde sat ham Stævne med saa kærlige Ord: »hun vilde se ham længe, inden hun rejste«. Fem, seks Dage — hvormed skulde han fordrive Tiden, inden hun kom tilbage? De eneste Mennesker, han omgikkes, var Tanterne. Han havde fattet saamegen Medlidenhed med deres Gammel-Jomfru-Filværelse, og han havde desuden mødt hende der i Stuen og kunde tale lidt med de gamle